

[Per Hækkerup.]

tioner fra erhverv som husmænd, arbejdsmænd og arbejdere i almindelighed. Når forholdet er det, mener jeg ikke, at man kan sige, at vi har nået en indtægtsfordeling, som ud fra ethvert synspunkt er rimelig. Jeg tror stadig, der er adskilligt i indkomstfordelingen, som kræver at blive forbedret, før vi kan sige, den er tilfredsstillende.

På samme måde går det, når det drejer sig om ejendomsretten til, skal vi sige forretningen Danmark. Her er forholdet det, at de godt 100 000 formueejere, der har de største formuer, har lige så meget i formue som den øvrige del af de 2,1 mill. skatteborgere. Heller ikke ud fra det synspunkt som man sige, at vi har nået en fordeling, som er rimelig, og som er et rimeligt mål.

Det ærede medlem stillede i forlængelse af denne tankegang spørgsmålet: hvordan skal vi forholde os med resultatet af produktionsstigningerne? Skal det være staten, eller skal det være borgerne, der skal nyde godt af disse produktionsstigninger? Det forekommer mig at være en kunstig måde at stille problemet op på. Det er, som om det ærede medlem opererer med, at man på den ene side har et eller andet uformeligt uhyre, der hedder staten, og på den anden side borgerne. Jeg synes dog nok, man har lov til at spørge det ærede medlem: hvem er staten? Hvem er staten andre end borgerne? Kan staten selv forbruge noget? Det, staten siges at forbruge, er jo noget, der tilgår borgerne under en eller anden form. Det betyder, når produktionsresultatet i et vist begrænset omfang er fordelt via statskassen, at man får en anden fordeling; men det betyder jo ikke, at et eller andet forsvinder fra borgerne, måske ud over det, selve den statslige administration koster. Og jeg har ikke set, at oppositionens forslag i særlig grad sigter på at nedskære de administrative udgifter, nedskære antallet af embedsmænd og tjenestemænd inden for statsadministrationen.

Det, staten bruger, fordeler sig groft set på nogenlunde den måde, at af statens samlede indkomster bruges en tredjedel på den sociale forsyng taget i vid betydning også omfattende hospitalstjeneste og sygefor-sorg, ca. en ottendedel går til undervisningsvæsenet, ca. en sjettedel til forsvar og civilforsvar, ca. en ottendedel til anlægs-

udgifter, hvor det stadig ikke er mig klart, i hvilket omfang oppositionen vil skære ned, og hvilke af disse udgifter de vil skære ned på, medens resten, en fjerdedel, går til øvrige udgifter, retsvæsenet o. s. v., og overskud. Det er altså ikke sådan, at de penge, man betaler i skat, forsvinder ud i den blå luft. De kommer tilbage til borgerne i overensstemmelse med de synspunkter, som fællesskabet har måttet anlægge over for de behov, borgerne har. Jeg mener derfor, at den måde at se tingene på, som det ærede medlem her har gjort sig til talsmand for, er udtryk for en fordunkling, en tilsløring af de virkelige forhold.

Jeg bemærkede også, at det ærede medlem beskæftigede sig med socialdemokratiets fremtidige skæbne. Jeg er naturligvis glad for interessen. Det ærede medlem er gået så vidt i sin interesse, at han er dukket ned i historien og har studeret det socialdemokratiske program af 1913, hvor det ærede medlem har fundet ud af, at der står:

„Arbejdet er kilden til al værdi, og arbejdets udbytte bør derfor tilfalde dem, som arbejder“.

Og så tilføjede det ærede medlem, at dengang var det vel kapitalismen, man tænkte på, men i dag er det staten, som tager sit skålpund kød af arbejdets udbytte fra dem, der arbejder. Jeg tror, det ærede medlem vil få meget svært ved at påvise, at den arbejdende befolkning i Danmark gennem betalingen af sin skat kommer til at afgive et skålpund kød, som den ikke får tilbage gennem de offentlige udgifter, men hvis det er tilfældet, er den måde at stille problemerne op på fuldstændig urimelig og urealistisk.

Interesse for det socialdemokratiske parti havde også det ærede medlem hr. Erik Eriksen, der benyttede lejligheden til at proklamere — sådan måtte jeg forstå det — at nu var tidspunktet kommet, da socialdemokratiet nærmest var ved at gå en snarlig død i møde. Nu plejer den at leve længe, som man spår en snarlig død, og for så vidt skal jeg ikke være ked at det ærede medlems udtalelse. Det ærede medlem begrunder sin udtalelse med, at vi med stor hast har nærmet os de socialdemokratiske mål, — og det kan man måske opfatte som en kompliment; jeg vil også erkende, som jeg sagde før, at der er sket en omdannelse i